

Του Χρήστου Σταμόπουλου

Ο τίτλος λέει το αυτονόητο. Ότι ο Μίκης Θεοδωράκης, απ' την ηλικία των 17 ετών και μέχρι τον βιολογικό θάνατό του, υπήρξε κομμουνιστής. Ωστόσο, προς αποφυγή τυχόν παραποιήσεων και διαστρεβλώσεων από κακόβουλους αντιπάλους, ο ίδιος ο Μίκης με τη συγκλονιστική του επιστολή (προς το ΚΚΕ) λίγο πριν τον θάνατό του διευκρινίζει και υπογραμμίζει ότι θέλει βιολογικά «να φύγει απ' αυτόν τον κόσμο σαν κομμουνιστής» (που προφανώς το θεωρούσε και ύψιστο τίτλο τιμής για τον ίδιο).

Ο Μίκης Θεοδωράκης υπήρξε μέγας μουσικοσυνθέτης, ασχοληθείς σχεδόν με όλα τα είδη μουσικής, με γνωστότερα στο ευρύ κοινό, ελληνικό και ξένο, τα λαϊκά τραγούδια του. Δεν είναι τυχαίο που οι Γερμανοί -με τεράστια παράδοση στην κλασική μουσική- θεωρούσαν τον Μίκη ως τον μεγαλύτερο ζώντα μουσικοσυνθέτη και μουσουργό στον κόσμο.

Ο Μίκης υπήρξε πολυτάλαντος, πολύπλευρος και δραστήριος μέχρι το θάνατό του. Δεν ησύχαζε ποτέ. Αγωνιστής, πολιτικός, διανοούμενος, στοχαστής, οραματιστής, σπουδαίος συγγραφέας, συναρπαστικός ομιλητής και λαϊκός ηγέτης. Ένας Μεγάλος Έλληνας. Ένας Παγκόσμιος Έλληνας, αφού το έργο του γρήγορα βγήκε απ' τα σύνορα της μικρής μας χώρας και αναγνωρίστηκε σ' ολόκληρο τον κόσμο. Επαναστάτης στο έργο του ως Δημιουργού, αλλά και στους ακαταπόνητους και ασταμάτητους Αγώνες του κατά της Αδικίας, του ναζισμού, φασισμού, ιμπεριαλισμού και καπιταλισμού. Μουσικό Έργο και Αγώνες για την Ελευθερία, την Εθνική Ανεξαρτησία, τη Δημοκρατία, την Κοινωνική Απελευθέρωση, τον Σοσιαλισμό και τον Κομμουνισμό.

Ο Μίκης, αν και πέρασε «τα πιο κρίσιμα, δημιουργικά και ώριμα χρόνια κάτω απ' τις σημαίες του ΚΚΕ», όπως έγραψε ο ίδιος, **αποδείχθηκε πως δεν χωρούσε στα όρια ενός κόμματος. Ήταν αυστηρός κριτής των κομματικών μηχανισμών της αριστεράς και του δογματισμού.** Ήταν όμως εντελής άλλου τύπου αυτή η κριτική και διαφωνία **απ' την αμείλικτη και ασυμβίβαστη με κάθε κόστος και θυσία πάλη του κατά του Συστήματος, απόρροια της κομμουνιστικής του ιδεολογίας,** την οποία υπηρέτησε με καταπληκτική συνέπεια όπως και τη μουσική του. Τα όποια λάθη του αποτελούν αμυχές στον Γίγαντα, που κανείς δεν θα τα θυμάται σε λίγο.

Ο Μίκης είχε πλήρη επίγνωση ότι ο ίδιος και το αθάνατο έργο του ήταν παιδιά της εποχής του. Στη μουσική του Μίκη αντανακλάται, με αριστοτεχνικό τρόπο, η εποποιία του ελληνικού λαού

τον 20ο αιώνα, κομμάτι του οποίου υπήρξε και ο ίδιος. Ο ίδιος ζούσε μέσα στον λαό. Τον πόνο, τους καημούς και τα βάσανά του τα πέρασε και ο ίδιος, στον υπέρτατο μάλιστα βαθμό, όχι μόνο απ' τους ξένους ναζιφασίστες κατακτητές, αλλά και απ' τους ντόπιους αντιπάλους του. **Το 1949 έφυγε απ' τη Μακρόνησο πολυβασανισμένος και με πατερίτσες!**

Η μουσική του Μίκη, πέρα απ' την μαγεία της, σε ανεβάζει «λίγο ψηλότερα». Σε ωθεί στην ελπίδα, την αγάπη, την ευδιαθεσία, την καλοσύνη και τον (συλλογικό) αγώνα για ένα κόσμο καλύτερο, που τον δικαιούμαστε και θα τον κατακτήσουμε. **Η μουσική του Μίκη είναι η κατάφαση στη ζωή και τον άνθρωπο.**

Ο Μίκης εμπνεύστηκε από τους αγώνες του ελληνικού λαού, που βασικός τους καθοδηγητής, οργανωτής και αιμοδότης υπήρξε αναμφισβήτητα το ΚΚΕ και η κομμουνιστική ιδεολογία, αλλά και από τη μεγάλη ιστορία των Ελλήνων και τον Ελληνισμό, αλλά η μουσική του είναι για όλους τους λαούς. Γι' αυτό τα τραγούδια του τα γνωρίζουν και τα τραγουδούν μέχρι σ' όλες τις άκρες της Γης. Οι λαοί έχουν τα ίδια προβλήματα και τους ίδιους εχθρούς. **Γι' αυτό η μουσική του Μίκη τους ενώνει και θα τους ενώνει όσο πολεμούν για το δίκαιο και την κοινωνική τους απελευθέρωση. Έτσι ο Μίκης έκανε την καλύτερη (δια)σπορά του Ελληνισμού στην Οικουμένη** (είναι χαρακτηριστικό ότι τη μουσική του τη διδάσκονται σε πολλά σχολεία χωρών της αλλοδαπής). **Να γιατί ο Μίκης είναι Έλληνας της Οικουμένης.**

Ο Μίκης Θεοδωράκης, απ' το 1942 που οργανώθηκε στο ΕΑΜ μέχρι τον θάνατό του και την τελευταία Δεκαετία που η Ελλάδα μετατράπηκε και επισήμως (δηλαδή με διεθνείς συμφωνίες και υπογραφές υπουργών και πρωθυπουργών "μας"), σε χώρα υποτελή των τοκογλύφων δανειστών και ιμπεριαλιστών της Ε.Ε. και των ΗΠΑ, **χωρίς ουσιαστικά εθνική κυριαρχία** είχε πλήρη συνείδηση του ιστορικού του ρόλου και του έργου του, γι' αυτό -αν το επιτύμβιο επίγραμμα του Αισχύλου ήταν «πολέμησε στον Μαραθώνα»- δική του τελευταία επιθυμία ήταν να γραφτεί πάνω από τον τάφο του: **«ΠΟΛΕΜΗΣΕ ΤΟΝ ΔΕΚΕΜΒΡΗ»** (όταν με το όπλο στο χέρι υπερασπίστηκε τις γειτονιές της Αθήνας).

Ποιοι ήταν και είναι ο «ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ»; Αυτονόητο. Τους ξέρουμε όλοι. Γι' αυτό και οι εντονότερες και επανειλημμένες **αποδοκιμασίες του πρωθυπουργού** Κυριάκου Μητσοτάκη και των υπουργών του στη Μητρόπολη Αθηνών, όχι από μια ή περισσότερες ομάδες (**ήμουν παρών και μπορώ να το επιβεβαιώσω**), αλλά από παρευρισκόμενους πολίτες, ανεξαρτήτως κομματικών προελεύσεων. **Ήταν αποδοκιμασίες του Λαού,** τόσο για την υποκριτική στάση των αρχόντων της Ολιγαρχίας που «τιμούν» αυτόν που τους πολέμησε και τον πολέμησαν τον Δεκέμβρη 1944, όσο και για τα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα και πολιτικές που εφαρμόζει σήμερα η κυβέρνηση.

Ο Μίκης Θεοδωράκης θα είναι παρών «μέχρι που θα πάρουν εκδίκηση τα όνειρά μας». Μετά θα είναι «πρωτοπανηγυριώτης» στο πανηγύρι που θα στήσουμε.

ΜΙΚΗ, ΕΙΣΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ!

Ο Χρήστος Σταμόπουλος είναι δικηγόρος